

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalovanému: **Okresní soud v České Lípě**, se sídlem Děčínská 390, Česká Lípa, na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádostí o informace ze dne 7. 12. 2020 a 9. 12. 2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 2. 8. 2021, č. j. 59 A 49/2021 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v jeho dvou žádostech o informace podaných podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud žalobu odmítl, neboť žalobce nepodal stížnosti, tedy nevyčerpal dostupné prostředky ochrany.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá usnesení krajského soudu kasační stížností. V ní uvádí, že je ve výkonu trestu odnětí svobody, protože se zajímá o možnosti budoucího uplatnění v zaměstnání včetně informací v evidenčním systému žalovaného. Odmítnutí poskytnutí soudní ochrany považuje za soudní aroganci a projev diskriminace proti vězněným osobám. Dále uvádí, že tvrzení o nevyčerpání opravných prostředků je nepravdivé, a že nedostal příležitost správní žalobu obhájit.

[3] Žalovaný pouze stručně uvedl, že setrvává na doposud učiněných vyjádřeních s tím, že postupoval v souladu se zákonem.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel má právnické vzdělání (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud nejdříve uvádí, že k meritornímu přezkumu napadeného usnesení přistoupil i přesto, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek na výzvu soudu usnesením ze dne 16. 9. 2021, č. j. 9 As 198/2021 - 13. Následně totiž byl soudu doručen spis krajského soudu, ze kterého plyne, že stěžovatel byl usnesením tohoto soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 59 A 49/2021 - 44, zcela osvobozen od soudních poplatků. To se podle § 36 odst. 3, věty poslední, s. ř. s. vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

[7] K samotnému meritornímu přezkumu kasační soud předesílá, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, odst. [12]; nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140.). Zároveň platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet další argumenty a vyhledávat na jejím místě možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, bod 32.).

[8] Stěžovatel ve své kasační stížnosti pouze stroze a obecně namítá, že opravný prostředek vyčerpal, a že nedostal možnost si žalobu obhájit u soudu.

[9] Nejvyšší správní soud ověřil, že ani jeden ze dvou správních spisů žalovaného stěžovatelovu stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, jejíž podání je podmínkou uplatnění žaloby na ochranu proti nečinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009 - 86), skutečně neobsahuje. V podané žalobě ani kasační stížnosti přitom není stěžovatelem tato skutečnost jakkoliv konkrétně rozporována. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu odmítl pro nevyčerpání opravných prostředků podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 79 odst. 1 téhož předpisu.

[10] K námitce nemožnosti obhájení žaloby u soudu stěžovatelem kasační soud uvádí, že krajský soud nemusí nařizovat jednání v případech, kdy žalobu odmítá podle § 46 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 - 55; nejnověji např. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 Afs 104/2020 - 33, odst. [14]). I zde tak krajský soud postupoval v souladu se zákonem.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu